Evo kako Ivan Kukuljević Sakcinski opisuje svoj pohod jurandvorskoj crkvici sv. Lucije krenuvši iz grada Senja: “Kad već govorim o napisih, valja mi spomenuti kako, desivši se u Senju, nisam mogao pregorjeti da ne posjetim opetovano crkvicu sv. Lucije kod Baške na bližnjem otoku Krku, gdje sam prije njekoliko godina (1851., opaska D.Ž.) na velikoj kamenitoj ploči našo prastari glagolski napis, kojega uz sav trud nisam umio potanko prepisati, jer je kamen znatno izgažen i izjeden. Isto se zgađalo i drugim učenjakom, koji su na moju molbu otaj napis prepisivali. Dne 16. rujna oko 4 ure poslije podne spremih se dakle s pokojnim profesorom Sladovićem i svećenikom Fiaminom na jednoj filupi sa šest vesala put Baške... Bijaše se jur (već) prihvatio mrak, kad dođosmo u Bašku: pohitismo odmah u sv. Luciju. U crkvi vladaše jur gusta tama. Mi upalismo voštene svijeće... te polegosmo oko golema kamena, učvršćena u pločniku, stavši razglabati pismo za pismom. Ali nam se doskora svim u glavi zavrti, jer uz sav naš golemi trud, ne mogasmo izvaditi ikakova smisla. Samo gdjekoje riječi pročitasmo na sreću, kao *opat, svetu Luciju, župan* itd. Sad stadoh prepisivati pismo za pismom, te napisah čitav list četvrtine. Ali kad bi trebalo da pročitam napisano, opet nikuda nikamo, jer među poznatimi glagolskimi pismeni bijaše njekih nepoznatih, njekih izlizanih ili zamazanih, a njekih krivo izrezanih ili zubom vremena izgrebenih. Tekar kasnije nagađah iz pisma, da će biti napis XI. ili XII. vijeka, dakle najstariji hrvatski što ga imamo... Dvije debele ure potrošismo čitanjem i prepisivanjem toga napisa, a međutim zaokružiše nas seljaci, koji vidivši u crkvi neobičnu svjetlost, čuvši za došašće njekih stranaca, pohitiše u crkvu, da vide što se tu radi. Njeki od njih dođoše na misao, da li mi ne tražimo blaga tu zakopana...”

1. ⰱⰸⰰⰰⰴ ⰟⰟⰰⰴ ⰷⰿⰿⰵ ⰳⰻⰻⰲⰱ ⰷ ⰢⰷⰠⰱ ⰷ ⰢⰟⰟⰵⰻⰻⰱⰳⰰⰳ ⰻⰸⰵⰴⰻⰰⰱ ⰱⰸⰰⰰⰴ
2. ⰳⰔⰻⰱⰻⰻⰰⰴ ⰻⰸⰵⰰⰴⰻⰱⰷⰻⰰⰘ ⰔⰻⰷⰢⰱⰱⰻ Ⱒⰵ ⰳ ⰻⰱⰵⰻⰸⰸⰷⰠⰔ ⰿⰔⰻⰱ
3. ⰻⰸⰱ ⰸⰰⰰⰴⰟⰟⰠⰴⰷⰿⰿⰷⰳⰰⰴ ⰿⰱⰱⰻⰻⰴ ⰻⰱⰰⰴⰟⰟⰠⰘⰻⰻⰰⰴⰢⰿⰱⰴⰢ ⰟⰟⰰⰴ
4. ⰻⰸⰟⰷ ⰢⰟⰟⰳⰵⰶ ⰟⰟⰰⰴ ⰢⰟⰟⰵⰻⰻⰓⰴⰿ ⰻⰱⰓⰸⰷⰿ ⰷ ⰢⰟⰟⰵⰻⰸⰸⰳ−
5. ⰿⰿⰷ ⰻⰱⰓⰔⰔⰘⰟ ⰻⰸⰵⰢⰷⰣⰅⰘ ⰿⰱⰰⰴⰬⰘⰟⰟⰠ ⰣⰅⰘⰻⰻⰷⰟⰰⰴ ⰟⰟⰰⰴ ⰻⰱⰷ−
6. ⰜⰠ ⰔⰅⰱⰬⰰⰴⰟⰵⰔⰻⰻⰱⰻ Ⱒⰰⰴ ⰔⰅⰳⰢⰱⰰⰴ ⰟⰟⰷⰟⰟⰵⰳⰳⰳⰻⰱⰠ ⰠⰣⰵⰳⰟⰟⰰⰴ ⰟⰟ ⰳ−
7. ⰻⰻⰳⰜⰠ ⰸⰸⰻ ⰷⰻⰱ ⰻⰻⰝ ⰔⰅⰳⰱⰵⰳⰘ ⰣⰻⰱⰰⰴⰟⰟⰷ ⰷ ⰬⰬⰳⰳⰰ ⰷ ⰬⰬⰣ ⰻⰔⰅⰳⰢⰻⰻⰳⰱⰻ ⰷ Ⱓⰰ Ⱈ−
8. ⰟⰟⰻⰟⰵⰓⰘⰱⰷⰢⰻⰻⰷ ⰷ ⰢⰟⰟⰵⰻⰻⰓⰻⰠ ⰱⰳⰔⰜⰷⰠ ⰻⰻⰣⰵⰟⰰⰴ ⰸⰸⰻ ⰷⰱⰻⰘ ⰢⰸⰸⰠ ⰱⰱⰷⰟⰟⰵⰘ−
9. ⰻⰻⰰⰴ Ⱓⰳⰱⰻⰷ ⰓⰰⰴⰘ ⰬⰳⰟⰰⰻ ⰻⰓⰱⰰⰴ ⰳⰔⰅⰴⰘⰻⰻⰰⰴ ⰸⰸⰬⰅⰷⰟⰟⰟⰵⰻⰻⰰⰴ ⰓⰰⰴⰟ−
10. ⰸⰸⰴⰘⰰⰴ ⰜⰅⰠⰣⰰⰴⰟⰟⰰⰴ ⰢⰷⰠⰱ ⰷ ⰢⰟⰟⰟⰵⰘⰱ ⰬⰅⰴⰴⰻⰻⰷⰠⰱ Ⱒⰰⰴ ⰸⰸⰵⰟⰟ−
11. ⰘⰻⰻⰷⰠⰱ ⰟⰟⰰⰴ ⰸⰸⰟⰷ ⰣⰰⰴⰟⰷⰘⰓⰻ ⰣⰷⰢⰰⰴⰟⰰⰴⰣⰻⰴ ⰷⰬⰳⰻⰱⰻⰸⰸ−
12. ⰻⰠⰱⰧⰻⰻⰣⰰⰷ ⰟⰟⰰⰴⰢⰵⰓ ⰣⰰⰴⰅⰴⰷⰷⰟⰟⰵ ⰷ ⰬⰠⰻⰵ ⰟⰟⰰⰴ ⰻⰻⰎ ⰸⰸⰝⰠ ⰣⰜ−
13. ⰠⰣⰓⰳⰻⰴ ⰄⰎ ⰷⰻⰻⰷⰣⰘⰎⰜⰷ ⰢⰎ ⰢⰅⰔⰠⰓⰵⰳⰱ ⰳⰻⰓⰜⰜⰠⰱ ⰟⰟⰎ ⰘⰸⰸⰷⰝⰷ

Tekst Bašćanske ploče s čakavskim naglascima prema Branku Fučiću glasi:

Az, v ime Ocà i Sina Svetàgo Duha. Az opàt Držìha pisàh se o ledìne jùže (= koju) da (= dade) Zvanimìr, kralj hrvàtskij v dni svojè v Svetùju Lucìju i svedomi župàn Desimìra Krbàve, Mratìn v Licé, Pribinèža s pòsl (poslanici = posli) Vinodòle Jàkov v otòce. Da iže to porečè, klní i (“Klni i” čitaj kao “klni j”, gdje “j” ima značenje “ga”.) Bog i dvanàjst apostolà i četìri evanjelìsti i svetàja Lucìja, àmen. Da iže sde živèt, moli za nje Bòga. Az opàt Dobrovit zdàh crekav sìju i svojèju s bràtiju s devetìju v dni kneza Kosmàta obladajùćago vsu Krajinù. I bjèše v ti dni Mikùla v Otòčci s svetùju Lucìju v jèdino.

Pisan suvremenim hrvatskim jezikom, gornji tekst bi prema Branku Fučiću izgledao ovako:

Ja, u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Ja opat Držiha pisah ovo o ledini koju dade Zvonimir kralj hrvatski, u svoje dane, svetoj Luciji. I svjedoče mi Desimir, župan u Krbavi, Mratin u Lici, Pribineg zastupnik u Vinodolu i Jakov na otoku. Tko to poreče, neka je proklet od Boga i dvanaest apostola i četvorice evanđelista i svete Lucije. Amen. Da tko ovdje živi, moli za njih Boga. Ja opat Dobrovit sagradih ovu crkvu sa svojih devetero braće u dane kneza Kuzme koji je vladao cijelom Krajinom. I bijaše u te dane Samostan sv. Nikole u Otočcu sa Crkvom sv. Lucije u jedinstvu.